

[Elgaard.]

Ønsker i saa Henseende, og jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at Bestemmelsen om det ene Medlem i Kirkebestyrelsen i det tidligere i Landstinget fremsatte Lovforslag maaske er Grænsen for, hvad der er Mulighed for at gennemføre. Det vil være rimeligt, at det i det kommende Udvalg undersøges, hvorledes hele dette Forhold ligger.

Der er endvidere i § 20 en ny Bestemmelse i sidste Stykke, sidste Punktum. Den har jeg intet at indvende imod.

I § 21, 2det Stykke, der angaar Ud nævnelse og Afskedigelse af kommunale Tjenestemænd, staar der i næstsidsste Punktum vedrørende de Tjenestemænd, der kan afskediges af Politimesteren, at der

„dog først skal være givet Byraadet

Lejlighed til at udtale sig saavel om Spørgsmaalet om Afskedigelse som om Spørgsmaalet om Pension.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om ikke denne Bestemmelse strider direkte imod den af Rigsdagen vedtagne Politilov.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til § 23, den Paragraf, som det ærede Medlem Hr. Bresemann betegnede som i Virkeligheden Lovforslagets Tyngdepunkt, altsaa den Paragraf, overfor hvis Affattelse der vel var de stærkest afvigende Meninger. Forholdet er jo dette, at for vore Købstæder har vi kun de to Myndigheder, Byraadet og Indenrigsministeriet, og derfor er det saare rimeligt, at man fra de forskellige Sider præciserer ret stærkt, hvilke Ønsker man har vedrørende disse to Myndigheder, i det Øjeblik en Revision af Loven forestaar.

I § 23, 1ste Afsnit, er der en Bestemmelse om, at Optagelse af et midlertidigt Laan kan ske uden Indenrigsministerens Samtykke, naar Laanet ikke andrager større Beløb eller er af længere Varighed, end at det kan tilbagebetales af det følgende Aars Indtægter. Saa vidt jeg husker, var der i det i Fjor fremsatte Lovforslag en Bestemmelse, der gik ud paa, at man uden Indenrigsministeriets Samtykke kunde optage midlertidige Laan, der androg et Beløb af 25 Kr. pr. Indbygger i Kommunen.

Med Hensyn til disse Bestemmelser vedrørende midlertidige Laan saavel som ogsaa de af det ærede Medlem Hr. Bresemann nævnte uændrede Bestemmelser om kommunalt Forbrug af Midler til Gas-, Vand- og Elektricitetsværker o. s. v. og Garantier overfor Grundejere til lignende Arbejde er Venstre villigt til at gaa ind i

en Forhandling. Naar Venstre ønsker, at enkelte Afsnit af denne Paragraf faar en lidt anden Affattelse end foreslaaet af den højtærede Indenrigsminister, er det ikke, fordi vi paa nogen Maade ønsker at lægge Hindringer i Vejen for, at en Kommune træffer rimelige og fornuftige Bestemmelser paa dette Omraade, og det er endnu mindre, fordi vi skulde ønske at lægge Hindringer i Vejen for det bedst mulige Samarbejde mellem Indenrigsministerium og Byraad. Derfor haaber jeg ogsaa, det vil være muligt at naa til en saadan Affattelse af denne saakaldte Samtykkeparagraf, at den kan tilfredsstillende Venstre.

I 3die Stykke af samme Paragraf er der en ny Bestemmelse af ret betydelig Rækkevidde, som lyder saaledes:

„Har Kommunen gennem Henlæggelse af tidligere Aars Overskud oprettet et særligt Jordfond til Indkøb af fast Ejendom, vil Byraadet med Indenrigsministerens Samtykke under dette kunne inddrage ogsaa Beløb indvundet ved Salg af fast Ejendom, og de saaledes henlagte Midler vil Kommunen paa samme Maade som de ovenfor nævnte Fonds frit kunne anvende efter deres Bestemmelse.“

Den højtærede Indenrigsminister sagde i sin Fremsættelsestale, at han haabede, dette Forslag vilde kunne samle Tilslutning fra de forskellige Partier; men jeg kan sige for Venstres Vedkommende, at vi i hvert Fald ønsker en nøje Prøvelse af hele dette Forhold under Udvalgsarbejdet.

Der er her i Lovforslaget brugt Udtrykket „Jordfond“, men jeg vilde mene, det var rigtigere at kalde det en Vejfond, idet jeg gaar ud fra, at det mere drejer sig om Byens Mulighed for Anlæg af Gader og Veje end om Opkøb af Arealer; jeg kan vanskeligt tænke mig, at Oprettelsen af en saadan Jordfond skulde betyde, at Købstadkommunen skulde til at drive en større Ejendomsforretning eller sætte en Udstyknings Gang.

Jeg kan paa nærværende Tidspunkt kun sige, at vi maa afvente en nærmere Forhandling, inden vi kan tilsige vor Medvirken til Gennemførelsen af § 23. Under Forhandlingerne i Fjor i Landstinget var den daværende Indenrigsminister meget rede til at imødekomme rimelige Ønsker fra Købstadforeningens Side angaaende Affattelsen af § 23, men der var paa den anden Side ogsaa meget god Begrundelse for den Affattelse af Paragraffen, som Indenrigsministeren havde foreslaaet.

Medens Overligningskommissionen hidtil har bestaaet af tre Medlemmer, et